

KŁOPOTNY (2) *ai*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w kłopot).

[*sg m L kłopotnym. ◇ f N kłopotna.*] ◇ *pl N subs kłopotn(e) (1). ◇ A subst kłopotn(e) (1).*

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

Przymiotnik od „kłopot”:

1. *Od znac. ‘zmartwienie’ (2) :*

a. *Związany z kłopotem (1) : Ia mówię że ciełefna buyność iełt niewolą/ Gdy myśl sztychy, chorobne lub kłopotne kolą. RybGęśli C4.*

b. *Zakłopotany, zmartwiony (1) :*

Szereg: »kłopotny i wstrwożony« (1): Vidzialem gospodinia y dziathki barzo klopothne y wstrwozone ZapWar 1550 nr 2674.

2. [*Od znac. ‘spór, kłótnia’:*

a. *Sporny: Tego do kogo rzecz kłopotna bywa podána/ náywáią Sequefter et Depofitarius rei, in Iudicium deducte GroicTyt 100 (Linde).*

b. *Kłótlivy; tu wrzen: przodkowie náfzy [...] pińać nie vmieli/ a ráczey fie w kłopotnym Maršie/ á niż w ípokoynych Muřach kocháli BielKron 1597/10 (Linde).]*

Cf KŁOPOTLIWY